

240. Paa Herregaarden er nu saa tyst.

(Ballade.)

Rud. Bay.

Allegro scherzando.

1. Paa Her - re - gaar - den er nu saa tyst, før var der Mun - ter - hed,

Liv og Lyst, da var der lif - lig at væ - re,

men der blev stil - le i Hjem - mets Favn, da Sønnen drog o - ver til Kjø - ben - havn fra

Fa - der og Sø - ster kjæ - re. Sidste Vers. Der - for - han maa ha - ve Pen - ge.

2. Og som han savnes, han savner dem
Og ofte skriver han til sit Hjem,
Han Søsteren jo det lofte.
Men Byens brogede muntre Liv
Snart bli'er ham en kostelig Tidsfordriv,
Og saa skriver han mindre ofte.

3. Se Tiden løber saa rap afsted,
Da kommer Posten og bringer med
Det Brev de ventede' saa længe,
Og Secretæren nu læser koldt
De fyndige Ord, som det indeholdt:
„Fader, jeg maa have Penge!“

4. „Se her min Datter! Din Broder ber
Om Penge - Han faar ej en Skilling mer,
Hvorneget han end kan trænge.
Det Bud jeg sender ham kort og godt!“
Men kjære Fader, der staaer jo blot:
„Fader, jeg maa have Penge.“

5. Den Gamle studser: „O Datter kjær!
Ja skriver han, som Du læser der,
Da maa han visselig trænge,
Da maa jeg ham hjælpe i hvor det gaar,
Da var det grusomt at være haard,
Derfor - han maa have Penge!“